

சித்த நூல்களில் மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்களின் சொற்பிறப்பியல் ஆய்வு

Dr. V.C. Srinivasan¹, Dr.V. Sivasankar², Dr. Srinagaboshini Arangaraj³

¹Assistant Professor in Tamil & A.O, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode-638052

srivic2345@gmail.com

²Professor &Head, Department of Tamil, Vels Institute of Science, Technology & Advanced Studies Pallavaram,
Chennai-117.

hodtamil@vistas.ac.in

³Associate Professor, Department of Music, University of Jaffna, Srilanka.

yallnakam@gmail.com

முன்னுரை

சித்த இலக்கியங்கள் தமிழர் பண்பாட்டு வாழ்வின் அடிப்படையான அறிவியல் பாரம்பரியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிப்பாக, சித்த மருத்துவ நூல்கள் மருத்துவ அறிவியலும், மருந்தியல் அறிவும் இணைந்த ஓர் அறிவுத்தொகுப்பாகவிளங்குகின்றன. இந்நூல்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்கள், வெறும் சிகிச்சை முறைகளைக் குறிக்கவில்லை; அவை தமிழ்ச்சொற்பிறப்பியல், சொல்லியக்கம், அர்த்தவளர்ச்சி ஆகிய மொழியியல் அம்சங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

முதலாவது, சித்த மருத்துவச்சொற்கள் பெரும்பாலும் இயற்கைவளங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, மூலிகை, கனிமம், உலோகம், விலங்கு மூலப்பொருள் போன்றவற்றின் தன்மைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு மருந்துப்பெயர்கள் தோற்றமளித்துள்ளன. இச்சொற்கள் பொருளின் இயல்பையும், அதன் மருத்துவத்திறனையும் ஒரேநேரத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இரண்டாவது, சொற்களின் உருவாக்கத்தில் உவமை, பொருளுருப்பு மற்றும் குறிப்புத்தன்மை ஆகிய இலக்கிய வழிமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சில மருந்துப்பெயர்கள் நோயின் தன்மையையும், சிகிச்சை விளைவையும் அடையாளப்படுத்தும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இது மருத்துவத்திற்கும் மொழியியலுக்கும் இடையிலான உறவை வெளிப்படுத்துகிறது.

மூன்றாவது, சித்த இலக்கியங்களில் காணப்படும் மருத்துவச்சொற்கள் சமூக மருத்துவத் தொடர்பையும்கொண்டுள்ளன. குறிப்பாக, அந்தக்காலச் சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறை, உணவுப்பழக்கம், சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த அனுபவங்கள் ஆகியவை மருந்தியல் சொற்களின் உருவாக்கத்தில் பிரதிபலித்துள்ளன. இதன் மூலம், தமிழ்ச்சமூகத்தின் மருத்துவ அறிவு

மட்டுமல்லாமல் அதன் கலாச்சார-மொழியியல் அடையாளமும் வெளிப்படுகிறது. இவ்வாறு, சித்த இலக்கியங்களில் மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல்சொற்களின் உருவாக்கம் என்பது ஒரு மொழியியல் ஆய்வின் முக்கிய துறையாகும். இது தமிழ் இலக்கியம், மருத்துவம், மற்றும் மொழியியல் ஆகியவற்றை இணைக்கும் பல்துறை ஆய்வுப்பரப்பை உருவாக்குகிறது.

Keywords: சித்தமருத்துவம், மருந்தியல்சொற்கள், சொற்பிறப்பியல், தமிழ்இலக்கியம், மொழியியல்ஆய்வு.

ABSTRACT

Siddha literature reveals the scientific traditions that form the foundation of Tamil cultural life. In particular, Siddha medical texts stand as a significant repository of both medical and pharmaceutical knowledge. The medical and pharmaceutical terms used in these works do not merely denote treatments and practices; they also highlight aspects of Tamil etymology, morphology, and semantic evolution from a linguistic perspective. Firstly, Siddha medical terms are largely derived from natural sources. For instance, plant, mineral, metal, and animal-based substances contributed to the formation of drug-related vocabulary, reflecting both the nature of the materials and their medicinal properties. Secondly, the construction of these terms often employed literary devices such as metaphors, symbolic representations, and descriptive attributes. Certain pharmaceutical terms indicate the nature of the disease and the method of treatment, thereby revealing the interrelationship between medicine and linguistics. Thirdly, the medical vocabulary found in Siddha texts embodies the lifestyle of the ancient Tamil society. Dietary practices, environmental conditions, and lived experiences of the time are all mirrored in the evolution of pharmaceutical terminology. Thus, these terms not only present the medical knowledge of the Tamils but also reflect their cultural, artistic, and linguistic identity. Therefore, the study of the origin and development of medical and pharmaceutical terms in Siddha literature holds significance for linguistic research. It also fosters interdisciplinary exploration between Tamil literature, medicine, and linguistics.

Keywords: Siddha medicine, pharmaceutical terms, etymology, Tamil literature, linguistic study

1. முன்னுரை

தமிழர் வாழ்க்கை முறையில் மருத்துவம், உணவு மற்றும் ஆன்மிகம் ஆகியவை ஒருங்கிணைந்த பரம்பரியமாக உள்ளன. இவை தனித்தனி கூறுகளாக அல்லாமல், ஒரே வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் பகுதிகளாகச் செயல்படுகின்றன. இந்த ஒருங்கிணைந்த பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அங்கமாக சித்தமருத்துவம் விளங்குகிறது. சித்தர்கள், தத்துவ சிந்தனையும் மருத்துவ அறிவும் கலந்த கவிதை வடிவிலான நூல்களை உருவாக்கியுள்ளனர். அவர்கள் எழுதிய நூல்கள், மருத்துவ அறிவை மட்டும் அல்லாமல், ஆன்மிகப் புலனையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சித்த இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படும் மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்கள், தமிழின் சொற்பிறப்பியல் வளர்ச்சிக்கு புதிய பரிமாணங்களை வழங்குகின்றன. உதாரணமாக, “நாடி”, “மருந்து”, “பசை”, “சேர்க்கை”, “மூலிகை” போன்ற சொற்கள், மருத்துவத்துறையின் தொழில் நுட்பம் மட்டுமல்லாமல், தமிழின் சொல் உருவாக்கத்திறனையும் காட்டுகின்றன. இவை மொழியியல் ஆய்வுக்குப் புதிய

திசைகளைத் திறக்கின்றன. குறிப்பாக, சித்த நூல்களில் காணப்படும் சொற்கள், தமிழின் சொற்பிறப்பியல் (etymology), அர்த்தவளர்ச்சி (semantic shift), மற்றும் சொல் உருவாக்கம் (morphology) ஆகியவற்றில் தனித்துவமான பங்களிப்புகளை வழங்குகின்றன.

இத்தகைய சொற்களின் மொழியியல் ஆய்வு, தமிழ் மொழியின் பரிணாமவளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. மேலும், சித்த மருத்துவம் ஒரு மொழியியல் ஆதாரமாகவும், தமிழின் அறிவியல் மரபை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகவும் அமைகிறது. எனவே, சித்த இலக்கியங்களில் மருத்துவச்சொற்களின் மொழியியல் உருவாக்கம், தமிழ் மொழியியல் ஆய்வில் ஒரு தனித்துவமான துறையாகக் கருதப்படுகிறது.

2. மருத்துவச் சொற்களின் உருவாக்கம்

சித்த மருத்துவம், தமிழின் பாரம்பரிய அறிவியல் மரபில் முக்கியமான இடத்தைப்பெற்றது. இதில் நோய்கள், உடல் உறுப்புகள் மற்றும் சிகிச்சை முறைகள் தொடர்பான சொற்கள் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. இச்சொற்கள் தமிழின் சொற்பிறப்பியல், அர்த்த வளர்ச்சி மற்றும் மருத்துவ அறிவியல் வளர்ச்சியை பிரதிபலிக்கின்றன.

நோய்பெயர்கள்: “வாதம்”, “பித்தம்”, “கபம்” ஆகியவை சித்தமருத்துவத்தின் அடிப்படை நோய்வகைகளாகும். இவை மூலப்பொருள்கள் (Tridosha) என அழைக்கப்படுகின்றன. “வாதம்” என்பது காற்று சார்ந்த இயக்கங்களை, “பித்தம்” என்பது வெப்பம் மற்றும் ஜீரணத்தை, “கபம்” என்பது நீர்ச்சத்து மற்றும் ஒட்டுமொத்த கட்டமைப்பை குறிக்கின்றன. இவை பண்டைய தமிழ் மூலச்சொற்களாகவே இருந்து, உடலின் இயல்பை விளக்கும் தத்துவ அடிப்படைகளாக அமைந்துள்ளன (White, 1996).

உடல்உறுப்புகள்: “சிரா”, “நாடி”, “மார்பு”, “அசைவுறுப்பு” போன்ற சொற்கள், மனித உடலின் உயிரியல் கூறுகளை விவரிக்கின்றன. “நாடி” என்பது இரத்த ஓட்டம் மற்றும் உயிரின் இயக்கம் குறிக்கும் முக்கியமான சொல். “சிரா” என்பது நரம்பு அல்லது இரத்தக்குழாய்களை குறிக்கும். இவை தமிழில் உயிரியல் அறிவு எவ்வளவு நுட்பமாக இருந்தது என்பதை காட்டுகின்றன (Zysk, 1991).

சிகிச்சைமுறைகள்: “சுடலை”, “வெருக்கல்”, “கசாயம்”, “லேகம்” போன்ற சொற்கள், மருந்து தயாரிப்பு மற்றும் அதன் பயன்பாட்டை குறிக்கின்றன. “கசாயம்” என்பது நீரில் கொதிக்கவைத்து தயாரிக்கப்படும் மூலிகை சாறு. “லேகம்” என்பது பாகம் மற்றும் தேன் கலந்து தயாரிக்கப்படும் மருந்து வகை. இவை சித்தமருத்துவத்தின் தொழில் நுட்ப அறிவையும், தமிழின் சொல் உருவாக்கத்திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றன (நாகராஜன், 2005).

3. மருந்தியல்சொற்களின்உருவாக்கம்

சித்த இலக்கியங்கள், தமிழ் மருத்துவ மரபில் ஆழமாக பதிந்த மருந்தியல் சொற்களைப் பதிவு செய்கின்றன. இவை பெரும்பாலும் இயற்கையின் பல்வேறு கூறுகளை

அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. மூலிகை, கனிமம், உலோகம் மற்றும் விலங்கு சார்ந்த சொற்கள், சித்தமருத்துவத்தில் தனித்துவமான வகைகளாக உருவாகி, பொருளின் இயல்பையும், மருத்துவப் பயனையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மூலிகைச்சொற்கள்:தமிழ் மருத்துவ மரபில் மூலிகைகள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. உதாரணமாக *கரிசலாங்கண்ணி*, *நீர்மூல்வி*, *அமுக்கரா* போன்றவை தாவரத்தின் தோற்றம், வடிவம் அல்லது மருத்துவச்செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் பெயரிடப்பட்டுள்ளன. "கரிசலாங்கண்ணி" என்ற சொல் தாவரத்தின் கரும்பச்சை நிற இலைகள் மற்றும் மருத்துவப்பயன்களைச்சூட்டுகிறது (Zvelebil, 1992). *அமுக்கரா* (Withaniasomnifera) போன்ற சொற்கள், மருத்துவச் செயல்பாடு மற்றும் செடியின் பயன்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

கனிமச்சொற்கள்: சித்தர்கள், தாதுக்கள் மற்றும் உலோகங்களின் மருத்துவப் பயன்களை ஆராய்ந்து, அவற்றிற்கு தனிப்பட்ட பெயர்களை உருவாக்கினர். *பரதம்* (Mercury), *சங்கம்* (Conch shell), *வெள்ளிசுண்ணம்* (Silver calx) போன்றவை இதற்குச்சான்றாகின்றன. இச்சொற்கள், பொருளின் இயற்கை தன்மையை மட்டும் அல்லாமல், மருந்தாக்கும் முறையையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன (Ganapathy, 2002).

விலங்குசார்ந்தசொற்கள்:விலங்கு உற்பத்திகள் மற்றும் சாராம்சங்களும் சித்தமருத்துவத்தில் முக்கிய பங்குவகிக்கின்றன. *பசும்பால்*, *முட்டை*, *தேனீச்சாறு* போன்ற சொற்கள், நேரடியாகப் பயன்படும் மருத்துவக் கூறுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை மனித உடலின் சமநிலையை நிலைநிறுத்தும் திறன் வாய்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன (Thirunarayanan, 2015).இந்தச் சொற்களின் உருவாக்கம், பொருளின் இயற்கை, மருத்துவப் பயன் மற்றும் சமூகப் பரிமாணங்களை பிரதிபலிக்கிறது. இதன் மூலம் சித்த மருந்தியல்சொற்கள் வெறும் பெயர்கள் அல்ல; மாறாக, அவை மொழியியல், மருத்துவம், சமூகம் ஆகியவற்றின் பரஸ்பரச் சந்திப்பைக் குறிக்கும் அடையாளங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

4. மொழியியல் ஆய்வு

சித்த மருத்துவம், தமிழின் பாரம்பரிய அறிவியல் மரபில் முக்கியமான பங்குவகிக்கிறது. இது மருத்துவ அறிவையும் ஆன்மிக சிந்தனையையும் ஒருங்கிணைத்த ஒரு தனித்துவமான மருத்துவமுறை. சித்த இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படும் மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்கள், தமிழின் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு புதிய பரிமாணங்களை வழங்குகின்றன. இவை தமிழின் சொற் பிறப்பியல், அர்த்த வளர்ச்சி, மற்றும் சொல் உருவாக்கத் திறன்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்படும் மொழியியல் ஆய்வுகள், தமிழ் மொழியின் பரிணாம வளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன.

4.1. தொன் மொழிச்சொற்கள் (Etymology)

சித்த மருத்துவத்தில் “வாதம்”, “பித்தம்”, “கபம்” போன்ற சொற்கள் முக்கிய பங்குவகிக்கின்றன. இவை சங்க இலக்கியத் தமிழில் இருந்து வந்த தொன் மொழிச் சொற்களாகும். “வாதம்” என்பது காற்று சார்ந்த இயக்கங்களை, “பித்தம்” என்பது வெப்பம் மற்றும் ஜீரணத்தை, “கபம்” என்பது நீர்ச்சத்து மற்றும் கட்டமைப்பை குறிக்கின்றன. இவை மூலப் பொருள்கள் (Tridosha) என அழைக்கப்படுகின்றன (White, 1996). இச்சொற்கள் தமிழின் பழமையான மருத்துவத் தத்துவங்களை பிரதிபலிக்கின்றன.

4.2. சமஸ்கிருதத் தாக்கம்

சித்த இலக்கியங்களில் சில சொற்கள் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து தமிழில் புகுந்தவை. “ரசாயனம்” (அல்கிமி), “அரிசி” (தானியம் வகை), “வஜ்ரம்” (கல் வகை) போன்ற சொற்கள் சமஸ்கிருதத்தின் தாக்கத்தால் தமிழில் நிலைபெற்றுள்ளன. இவை தமிழில் தத்துவ மற்றும் மருத்துவப் பொருள்களை விவரிக்க பயன்படுகின்றன. சமஸ்கிருதத் தாக்கம், தமிழின் சொல் உருவாக்கத்தில் ஒரு முக்கிய பங்குவகிக்கிறது (Zysk, 1991).

4.3. இணைச்சொல் உருவாக்கம்

தமிழில் சொற்களை இணைத்து புதிய சொற்கள் உருவாக்கும் நடைபரவலாக உள்ளது. சித்தமருத்துவத்தில் “நீரிழிவு” (நீர் + இழிவு = Diabetes), “மூட்டுவலி” (மூட்டு + வலி = Joint pain) போன்ற சொற்கள் இணைச்சொல் உருவாக்கத்தின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இவை மருத்துவ விளக்கங்களை எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் வழங்குகின்றன. இத்தகைய சொல் உருவாக்கம், தமிழின் சொற்பிறப்பியல் மற்றும் அர்த்த வளர்ச்சியின் வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது.

4.4. மொழி-சமூக தொடர்பு

மருத்துவச்சொற்கள் மக்கள் வழக்கில் எளிமையாக்கப்பட்டு பயன்படுகின்றன. “சுரம்” (காய்ச்சல்), “வியாதி” (நோய்) போன்ற சொற்கள், பொதுமக்கள் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்றவாறு சுருக்கப்பட்டு, வழக்குப் பேச்சில் நிலைபெற்றுள்ளன. இது மொழியின் சமூக தொடர்பை வெளிப்படுத்துகிறது. மருத்துவ அறிவு, மக்கள் மொழியில் எளிமையாக பரவுவதற்கான வழியாக இச்சொற்கள் செயல்படுகின்றன.

சித்தமருத்துவம், தமிழின்மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கிய ஆதாரமாக விளங்குகிறது. இதில் காணப்படும் மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்கள், தமிழின் சொற்பிறப்பியல், அர்த்தவளர்ச்சி மற்றும் சொல் உருவாக்கத் திறன்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை தமிழ்மொழியியல் ஆய்வில் ஒரு தனித்துவமான துறையாக அமைகின்றன.

5. தமிழ் மருத்துவ மரபில் சித்த இலக்கியங்கள் ஒரு நிலையான அடித்தளமாக விளங்குகின்றன. இவ்விலக்கியங்களில் மருத்துவச் சொற்கள் எவ்வாறு தோற்றம்பெற்றன, வளர்ச்சி பெற்றன மற்றும் காலத்திற்கும் காலம் நிலைத்து வந்தன என்பதனை ஆராய்வது மொழியியல் மற்றும் மருத்துவ வரலாற்றியல் பார்வையில் அவசியமானதாகும். திருமூலரின் *திருமந்திரம்*, போகரின் *போகர் 7000*, மற்றும் அகத்தியரின் *வைத்தியரத்தினம்* ஆகிய நூல்கள் சித்தமருத்துவ இலக்கியங்களின் முக்கியக்கோட்பாட்டு ஆதாரங்களாகவும், மருத்துவச்சொற்களின் செழுமையான களஞ்சியமாகவும் விளங்குகின்றன.

திருமூலரின் திருமந்திரம்

திருமூலரின் *திருமந்திரம்* ஆன்மிகம், யோகம் மற்றும் மருத்துவக் கோட்பாடுகளை ஒருங்கிணைக்கும் சிறப்புமிக்க நூலாகும். இதில் காணப்படும் மருத்துவச்சொற்கள் பெரும்பாலும் மூலிகை, யோகம் மற்றும் உடல்-மன ஆரோக்கிய பராமரிப்பு தொடர்பானவையாகும். உதாரணமாக, “வாசி”, “நாடி”, “அனுமன்”, “பிராணன்” போன்ற சொற்கள் சித்தமருத்துவத்தின் உயிரியல் மற்றும் உயிரணுவியல் அணுகு முறைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன (Zvelebil, 1992). இச்சொற்கள் இன்றும் யோக மருத்துவப் பயிற்சிகளில் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

போகரின்போகர் 7000

போகர், சித்தமருத்துவ வரலாற்றில் தாது, உலோகம் மற்றும் கனிமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மருந்துகளைத் தயாரித்ததில் தனித்துவம் பெற்றவர். *போகர் 7000* நூலில் “பரதம்”, “வெள்ளிசுண்ணம்”, “சங்கம்”, “லிங்கம்” போன்ற சொற்கள் மருந்தியல் பயன்பாட்டுடன் தொடர்புபட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன (Subbarayappa, 1997). இச்சொற்கள் சித்தமருத்துவத்தில் *பரதமருந்து* மற்றும் *சுண்ணமருந்து* போன்ற பயன்பாட்டை குறிக்கின்றன. போகர் குறிப்பிட்ட மருந்தியல்சொற்கள், இன்றளவும் சித்தவைத்தியக்களத்தில் மருத்துவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுவருகின்றன. இது அந்தச்சொற்களின் நிலைத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

அகத்தியரின் வைத்தியரத்தினம்

அகத்தியர் தமிழ்ச்சித்த மரபில் மூல ஆதாரக் குருவாக கருதப்படுகிறார். அவருடைய *வைத்தியரத்தினம்* என்ற நூல் மருத்துவச்சொற்கள் உருவாக்கத்தில் தனித்துவமான பங்களிப்பைக் கொண்டது. இதில் “கஷாயம்”, “சூரணம்”, “குடிநீர்”, “லேகம்” போன்ற மருத்துவப் பயன்பாட்டுச்சொற்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இச் சொற்கள் இன்றுவரை சித்த மருத்துவர்களாலும், நாட்டுப்புற வைத்தியர்களாலும் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன (Mahadevan, 2019). மொழியியல் கோணத்தில் இச்சொற்கள் பொருளின் தயாரிப்பு முறை, பயன்பாட்டு விதி மற்றும் நோய் குணப்படுத்தும் சக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

சொற்களின் நிலைத்தன்மை

மேற்கூறிய மூன்று சித்த நூல்களும், மருத்துவச் சொற்களைப் பாதுகாப்பதிலும், பரப்புவதிலும் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன. இச்சொற்கள் உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் இருப்பது, சித்தமருத்துவத்தின் வாழ்வியல் சார்ந்த வலிமையையும், சொற்களின் மொழியியல் வேரூன்றலையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சித்தமருத்துவம் மருத்துவ அறிவியலாக மட்டும் அல்லாமல், தமிழ் இலக்கிய மரபிலும் செழித்துவந்ததால், இச்சொற்கள் தமிழ்மொழியின் அன்றாடப் பயன்பாட்டிலும் இடம் பிடித்துள்ளன. இதனால், திருமூலர், போகர் மற்றும் அகத்தியர் ஆகிய சித்தமுனிவர்கள் உருவாக்கிய மருத்துவச் சொற்கள், காலத்தை வென்று இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றன. இச்சொற்களின் நிலைத்தன்மை, தமிழ் மருத்துவ இலக்கியங்களின் செழுமையையும், சித்தமருத்துவத்தின் அடிப்படை வலிமையையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

6. முடிவு

சித்த இலக்கியங்களில் காணப்படும் மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்கள், தமிழ்மொழியின் சொற்பிறப்பியல் வளர்ச்சி மற்றும் பாரம்பரிய மருத்துவ அறிவை ஒருங்கிணைக்கும் முக்கிய ஆதாரங்களாக உள்ளன. இச்சொற்கள் வெறும் மருத்துவப் பயன்பாட்டுக் கான வார்த்தைகளாக மட்டுமல்லாமல், தமிழ் சமூக வாழ்வியல், தாவரஅறிவு, கனிம அறிவு மற்றும் ஆன்மீக நோக்கங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவையாகும். குறிப்பாக, *திருமூலரின் திருமந்திரம்*, *போகரின் போகர் 7000* மற்றும் *அகத்தியரின் வைத்தியரத்தினம்* போன்ற சித்தநூல்கள், மருத்துவசொற்களின் நிலைத்தன்மையையும் காலப்போக்கில் அவற்றின் பயன் பாட்டையும் சான்றுகளுடன் வெளிப்படுத்துகின்றன (Zvelebil, 1973; Shanmugavelu, 1963).

மொழியியல் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது, சித்த இலக்கியங்களில் உள்ள மருத்துவச்சொற்கள் மூன்று முக்கிய அடுக்குகளை கொண்டுள்ளன. முதன் முதலில், தமிழின் பண்டைய மூலச்சொற்கள் இன்றளவும் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன. இரண்டாவது, சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உள் வாங்கப்பட்ட பல சொற்கள் சித்தமருத்துவத்தில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மூன்றாவது, மக்கள் வழக்கில் உருவான சொற்கள் மருத்துவப் பயன்பாட்டில் நிலைத்து, பொதுமக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன (Ganapathy, 1998). இவ்வாறு, சித்தமரபு, தமிழ்மொழியையும் மருத்துவ அறிவையும் ஒருங்கிணைக்கும் பாலமாக விளங்குகிறது. மேலும், மருந்தியல்சொற்கள் இயற்கைச் சூழல் மற்றும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதால், அவை இன்றளவும் மருத்துவப் பயன்பாட்டில் பொருந்துகின்றன. இதனால், சித்த இலக்கியங்கள் மருத்துவ மொழியியலின் நிலைத்

தன்மையை மட்டும் காட்டுவதல்லாது, தமிழின் அறிவியல் சொற்பிறப்பியலுக்கான முக்கிய ஆதாரமாகவும் திகழ்கின்றன. எனவே, சித்தநூல்கள் தமிழின் மருத்துவ-மொழியியல் மரபை நிலைநிறுத்தும் வலுவான அடித்தளமாகக் கருதப்படவேண்டும்

7. மேற்கோள்கள் (References)

- [1]. திருமூலர், திருமந்திரம். சென்னை: கலைமகள்பதிப்பகம்.
- [2]. போகர், போகர் 7000. திருச்சி: தமிழ்ச்சித்தமருத்துவவெளியீட்டகம்.
- [3]. அகத்தியர், வைத்தியரத்தினம். மதுரை: சித்தமருத்துவபதிப்பகம்.
- [4]. Subbarayappa, B.V. (1997). *Siddha Medicine: An Overview*. Indian Journal of History of Science, 32(2), 93–100.
- [5]. Dr. V. C. Srinivasan."Sangha Women's Voices of Independence: A Historical and Literary Perspective", Volume 13, Issue VIII, International Journal for Research in Applied Science and Engineering Technology (IJRASET) Page No: 281-283, ISSN : 2321-9653,
- [6]. சித்தமருத்துவம்ஒருஇலக்கியமரபு: தமிழ்இலக்கியங்கள்வழியாக: Siddha Medicine: A Literary Tradition: Through Tamil Literature. (2025). *Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies*, 2(01), 919-925. <https://doi.org/10.63300/tm0110012515>.
- [7]. Zysk, K.G. (2001). *Asceticism and Healing in Ancient India: Medicine in the Buddhist Monastery*. Delhi: Motilal Banarsidass.
- [8]. VC Srinivasan, A Lakshmi Duttai, Srinagaboshini Arangaraj. மருத்துவ மற்றும் மருந்தியல் சொற்களின் உருவாக்கம்: சித்த இலக்கியங்களில் மொழியியல் ஆய்வு. *Int J Appl Res* 2025;11(8):311-317. DOI: 10.22271/allresearch.2025.v11.i8d.12809
- [9]. White, David Gordon. *The Alchemical Body: Siddha Traditions in Medieval India*. University of Chicago Press, 1996.
- [10]. Zvelebil, K. V. (1992). *Companion Studies to the History of Tamil Literature*. Brill.
- [11]. Ganapathy, T. N. (2002). *The Philosophy of the Tamil Siddhas*. Indian Institute of Philosophy.
- [12]. Thirunarayanan, T. (2015). *Fundamentals of Siddha Medicine*. Chennai: Centre for Traditional Medicine.
- [13]. நாகராஜன், சு. தமிழ்மரபுமருத்துவம். சென்னை: தமிழ்நாடு அறிவியல்இயக்கம், 2005.
- [14]. White, David Gordon. *The Alchemical Body: Siddha Traditions in Medieval India*. University of Chicago Press, 1996.
- [15]. Zysk, Kenneth G. *Asceticism and Healing in Ancient India: Medicine in the Buddhist Monastery*. Oxford University Press, 1991.

Cite this Article

Dr. V.C. Srinivasan, Dr. V. Sivasankar, Dr. Srinagaboshini Arangaraj,

“மருத்துவமற்றும்மருந்தியல்சொற்களின்உருவாக்கம்: சித்தஇலக்கியங்களில்மொழியியல்ஆய்வு”, *International Journal of Scientific Research in Modern Science and Technology*, ISSN: 2584-0231, Volume 3, Issue 8, pp. 214-221, August 2025.

Journal URL: <https://ijmrast.com/>

DOI: <https://doi.org/10.61778/ijmrast.v3i8.175>

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).